Łojce ze szkołom nie majom leko!
(pisownia intuicyjna, fonetyczna)

Jest strzoda. Na zygarze dziewionto na wiecor. Za łoknym leje, cima, zima i wija. Jak to na podzim. Moja nojmodszo siostra juz śpi, ale ta trocha starszo z minom do płacu depce do izby, kaj łojce łoglondajom telewizor. Już cuja wiszoncy we lufcie dramat. No i wcale się nie myla, bo Sztefce sie przypomniało, że *„pani fychofafczyni pedziała, że na jutro mają przinieś bania i liście, nojlepi takie srogie, ze łorzecha abo ze kasztona, suche i wybiglowane.*

Forsztelujecie się to?! Na jutro! Dziewionto na wiecor! A za łoknem leje, cima, zima i wija!

W łojcow jakby pieron strzeloł. Matka sztopła w miejscu, jak baba łod biblijnego Lota, co się łobejrzała na Sodoma i tak już łostała. Łojciec – jak to chop – reakcja mioł nieco łopóźniono, bo nie do końca skumoł w cym rzec i co go ceko. I jesce mu sie na szpas zebrało i pado, że *„nojlepsze kasztony są na Placu Pigalle”*. Ale jak go matka wzrokiem zgromioła, to sie chyba kapnoł, że im do śmiechu nie bydzie.

Liście - poł biedy - bo miyszkomy na Zapociu [w Radzionkowie], to liści sam momy łod groma. Ale bania? Trzi nojbliższe sklepy to z gorzołom, kaj możno bydzie jako gorzołka z banie, ale dopóki nie wynodli destylacji w drugo strona, to ze samy banie nici. Matka chyba to samo pomyślała, bo widza, ze choć gośno nie klnie, to ciśnie pieronami do środka, a do Sztefki przymilnie godo: *nie starej sie, idż spać, coś wymyślymy.*

Som zech jest ciekawy, co.

I tu matka wejrzała na mie*. Ło nie, jo sie w to nie miyszom. Przeca ftoś musi łostać w doma, coby bajtli pilnować, bo jak się łobudzą i wystraszą, że żodnego w doma niy ma, to jesce wiynkszo komedyjo bydzie .* I na tym szczynśliwie stanyło.

Teraz w łobroty poszoł łojciec. Matka tak go nakrencioła, że prawie uwierzoł, że leci z misjom na Marsa. Ino mo nie zapomnieć przziwieź stamtąd bania. I polecioł…

Matka w tym casie łoblokła na siebie pora zortow łachow i mantel na dysc. Zaflancowała se taszynlampa na coło i poszła na plac szukać liści. I wiycie co? Wcale nie było leko. Bo takich, co nie byłyby zeżarte, zmarasone, utoplane i podeptane ani cuć. Ani na placu, ani we rancie. Łostatnio nadzieja – łorzech u somsiada, ale tam casym Bari po placu loto i może galoty wytargać. Ale co tam, przełazi matka bez pot…

Łojciec dzwoni spod supermarketu, tego wiycie„do mondrych inacy”, że jes bania, ale sklep zawarty, a bania jes - tyn… tego.. – jako instalacja artystyczno i łon chyba tego nie szafnie, bo kamery… Ale matka go sprzezywała: *Co kamery? Kamera cie nie uzre, a mie rottwajler może śtyry litery wytargać! Zakryj gymba i bier!Tam łod szwagra synek za wachtyrza robi, to się mu wytuplikuje, że to boł mus i szluz.*

No i momy – bania i liście!

Bania leży na stole. Liście się suszom na parnioku, wsadzone w nojrubszo encyklopedia, coby się fest wybiglowały. Matka i łojciec uciorani, zmokniyńci, z rymą, ale i majoncy siebie w zocy za spełniono misja, siedzą na szeslongu i łodparowujom resta adrenaliny …

I w tym momencie do izby przidryptała zaspano Sztefka, żeby pedzieć, że łony się przypomniało, że *„pani fychofafczyni pedziała, że te liście i ta bania, to mo przinieś, fto chce”.*

Ewa Biskup